

ZOMERS VUUR

MAYA
BANKS

*Zomers
vuur*

Vertaling Jeannette Beekmans, Annemieke Spijkstra
en Coby van Diemen

HarperCollins

© 2009 Maya Banks
Oorspronkelijke titel: *The Tycoon's Pregnant Mistress*
Vertaling: Jeannette Beekmans
Oorspronkelijke titel: *The Tycoon's Rebel Bride*
Vertaling: Annemieke Spijkstra
Oorspronkelijke titel: *The Tycoon's Secret Affair*
Vertaling: Coby van Diemen
Omslagontwerp: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: Vera Kuttelvaserova Stuchelova/123RF Stockfoto
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1080 9
NUR 343
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deel 1

Hoofdstuk 1

Zwanger.

Ondanks de hitte huiverde Marley Jameson toen ze op het bankje in de kleine tuin ging zitten, niet ver van het appartement dat ze deelde met Chrysander Anetakis.

De zonnestralen die op haar samengeknepen handen vielen, waren niet in staat het kippenvel te verjagen. Stavros zou niet blij zijn met haar korte ontsnapping. Net zomin als Chrysander, als hij van Stavros zou horen dat ze de veiligheidsvoorschriften had genegeerd. Het was echter uitgesloten geweest om de ontzagwekkende lijfwacht mee te nemen naar de dokter: Chrysander zou al op de hoogte zijn van haar zwangerschap voordat ze het hem zelf kon vertellen.

Hoe zou hij op het nieuws reageren? Hoewel ze voorbehoedmiddelen hadden gebruikt, was ze nu acht weken zwanger. Waarschijnlijk was het gebeurd toen Chrysander terug was gekomen van een lange zakenreis. Hij was onverzadigbaar geweest. Net als zij, trouwens.

Een felle blos verjoeg de kou van haar wangen toen ze teruggacht aan die bewuste nacht. Hij had ontelbare keren de liefde met haar bedreven, lieve Griekse woordjes mompelend. De tedere woorden hadden haar hart verwarmd.

Ze keek op haar horloge en trok een gezicht. Over een paar uur zou hij al thuis komen, en zij zat hier maar: te laf om de confrontatie aan te gaan. Ze moest zich nog omkleden, want een valse spijkerbroek en T-shirt droeg ze alleen maar als hij weg was.

Met tegenzin kwam ze overeind om terug te gaan naar het luxueuze gebouw waar Chrysander zijn appartement had.

Je stelt je aan, mompelde ze in zichzelf, toen ze de ingang naderde. Als de portier al verrast was om haar te voet te zien, liet hij dat niet merken, maar hij haastte zich wel om haar binnen te laten.

In de lift legde ze een hand op haar – nog altijd platte – buik. Op weg naar boven gierden de zenuwen door haar keel. Toen de liftdeuren opengingen, en ze de ruime hal van het penthouse betrad, beet ze zenuwachtig op haar lip.

In de woonkamer schopte ze haar schoenen uit en gooide haar tas op de bank. Ze was zo moe dat ze eigenlijk alleen maar wilde liggen. Maar ze moest bedenken hoe ze het onderwerp van hun relatie zou aansnijden.

Een paar dagen geleden was ze nog helemaal tevreden met haar leven geweest, maar na de schokkende uitslag van de zwangerschapstest was ze gaan nadenken over het afgelopen halfjaar met Chrysander.

Ze hield zielsveel van hem, maar ze wist niet precies waar ze aan toe was. Als hij bij haar was, leek het of hij gek op haar was, en het vrijen was fantastisch. Maar nu moest ze aan de baby denken. Ze had meer zekerheid nodig van de man van wie ze hield, dan alleen geweldige seks om de paar weken, als zijn schema het toeliet.

Ze sjokte naar de badkamer en schrok toen Chrysander plotseling in de deuropening verscheen, naakt op een handdoek rond zijn middel na.

Een lome glimlach verscheen op zijn knappe gezicht. Elke keer als ze hem zag, voelde het weer als de eerste keer. Haar huid begon te tintelen.

‘Je... bent vroeg,’ wist ze uit te brengen.

‘Ik heb op je gewacht, *pedhaki mou,*’ zei hij met omfloerste stem. Hij liet de handdoek vallen, en ze slikte toen ze het bewijs van zijn opwindung zag.

Als een roofdier naar zijn prooi, liep hij op haar toe. Zijn handen grepen haar schouders, en hij drukte zijn lippen woest op de hare.

Ze kreunde toen haar knieën het begaven. Hij was verslavend; ze kreeg maar geen genoeg van hem. Hij hoefde haar maar even aan te raken, en ze stond al in vuur en vlam.

Zijn lippen gleden omlaag langs haar hals, en zijn vingers trokken ongeduldig aan haar T-shirt. Ze vlocht haar vingers door zijn haar en trok hem dichterbij.

Hij was sterk, gespierd en slank als een roofdier, en hij bespeelde haar lichaam als een instrument. Ze omklemde zijn nek toen hij haar op het bed legde.

‘Je hebt veel te veel kleren aan,’ mompelde hij, het shirt over haar hoofd trekkend.

Ze wist dat ze hem moest tegenhouden. Ze moest met hem praten, maar ze had hem zo gemist, zo naar hem verlangd... En misschien wilde ze dit nog eenmaal, voordat alles onherroepelijk zou veranderen.

Hij trok haar beha uit, en ze hapte naar adem toen zijn vingers haar gevoelige tepels aanraakten. Zou hij merken dat ze donkerder van kleur waren?

‘Heb je me gemist?’

‘Dat weet je best,’ bracht ze ademloos uit.

‘Ik hoor het je graag zeggen.’

‘Ik heb je gemist,’ zei ze glimlachend.

Zoals verwacht maakte hij korte metten met haar kleding: hij gooide de spijkerbroek door de kamer, evenals haar ondergoed. Toen boog hij zich over haar heen en was hij op haar, en in haar.

Ze kromde haar rug, zich aan hem vastklampend tijdens hun harts-tochtelijke liefdesspel. Zo was het altijd: hun allesverterende honger naar elkaar grensde aan wanhoop.

Hij omarmde haar stevig, Griekse woordjes fluisterend, die aanvoelden als strelingen. Al snel bereikten ze hun hoogtepunt, waarna ze tevreden tegen hem aan kroop.

Blijkbaar was ze in slaap gevallen, want toen ze haar ogen opendeed, lag hij naast haar, met een hand bezitterig over haar heup. Loom en bevredigd keken zijn goudbruine ogen haar aan.

Dit was het moment, nu moest ze het vertellen. Waarom werd ze zo bang, nu ze hem naar hun relatie moest vragen? ‘Chrysender?’ begon ze zacht.

‘Wat is er?’ vroeg hij. Zijn ogen vernauwden zich. Had hij haar bezorgdheid opgemerkt?

‘Ik wil met je praten.’

Hij rekte zich uit en schoof een stukje van haar af om haar aan te kijken. Het laken gleed omlaag, en ze voelde zich naakt en kwetsbaar toen zijn hand haar borst beroerde.

‘Waar wil je over praten?’

‘Over ons,’ zei ze eenvoudig.

Aanvankelijk behoedzaam, werd zijn blik nu ongeïnteresseerd. Het beangstigde haar. Ze voelde dat hij afstand van haar nam.

Ze schrok op van een harde zoemer. Chrysender vloekte zacht en drukte op de intercom.

‘Ja?’ sprak hij kortaf.

‘Ik ben het, Roslyn. Mag ik bovenkomen?’

Marley verstijfde bij het stemgeluid van Chrysanders persoonlijke assistente. Het was al zo laat op de avond, en toch was ze daar, op weg naar het appartement dat haar baas deelde met Marley. En dat wist ze.

‘Ik heb het druk, Roslyn. Het kan toch wel wachten tot morgenochtend op kantoor?’

‘Nee, *sir*, het spijt me. Ik heb uw handtekening nodig op een contract dat morgen om zeven uur ingaat.’

Opnieuw vloekte hij. ‘Kom dan maar.’ Hij stond op en pakte een broek en een overhemd uit de garderobekast.

‘Waarom komt ze hier zo vaak?’ vroeg Marley zacht.

Chrysander wierp haar een verbaasde blik toe. ‘Ze is mijn assistente. Het is haar werk. Ze moet in mijn buurt zijn.’

‘Zelfs bij je thuis?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik ben zo terug. Dan kunnen we praten.’

Met pijn in het hart keek ze hem na. Het liefst wilde ze het gesprek uitstellen, maar ze moest hem over haar zwangerschap vertellen, en dat zou ze niet kunnen doen voordat ze wist hoe hij over hun relatie en hun toekomst dacht. Het zou dus vanavond moeten gebeuren.

Naarmate het wachten langer duurde, werd ze steeds nerveuzer. Snel schoot ze in haar spijkerbroek en T-shirt. Ze zag er niet bepaald verzorgd uit, constateerde ze somber.

Eindelijk kwam hij de slaapkamer in, met een frons op zijn gezicht. Toen keek hij haar aan en tuitte zijn lippen. ‘Ik zie je veel liever naakt, *ped-haki mou*.’

Ze lachte beverig. ‘Alles in orde?’

‘Alleen maar een ontbrekende handtekening.’ Hij maakte een wuivend gebaar met zijn hand. Met een begerige blik in zijn ogen liep hij naar het bed. Eenmaal vlak bij haar begon hij zijn overhemd los te knopen.

‘Chrysander, we moeten praten.’

Een geërgerde uitdrukking verscheen op zijn gezicht, maar toen ging hij toch met een diepe zucht naast haar zitten. ‘Zeg het dan maar, Marley. Wat is er aan de hand?’

Zijn nabijheid bracht haar in verwarring. Ze schoof op om de afstand tussen hen te vergroten. ‘Ik wil weten hoe je over onze relatie denkt,’ be-

gon ze nerveus. ‘En of je een toekomst voor ons samen ziet.’ Ze keek op om zijn reactie te peilen.

Met samengeknepen lippen keek hij haar aan. ‘Het is dus zover,’ zei hij nors. Hij stond op en keerde zich van haar af. Toen draaide hij zich weer om.

‘Hoe bedoel je... zover?’ stamelde ze. ‘Ik wil gewoon weten of we een toekomst hebben, samen. Jij praat altijd alleen maar over het heden.’

Hij boog zich over haar heen en omvatte haar kin. ‘We hebben geen relatie. Ik doe niet aan relaties, dat weet je best. Je bent mijn minnares.’

Het was alsof ze een klap in haar gezicht kreeg. Haar mond viel open, en met wijd open ogen staarde ze hem aan. ‘Minnares?’ herhaalde ze schor. Zijn vriendin, zijn geliefde; dat waren woorden die ze zelf zou gebruiken. Maar minnares? Een vrouw die hij kocht? Die hij betaalde om seks mee te hebben? Ze voelde zich misselijk worden. Zijn hand wegduwend wankelde ze achteruit, weg van hem.

Een blik van verwarring verscheen op Chryсандers gezicht.

‘Is dat alles wat ik voor je ben?’ riep ze verstikt uit. ‘Een... minnares?’

Hij zuchtte ongeduldig. ‘Je bent van streek. Ga zitten, dan pak ik iets te drinken voor je. Ik heb een vermoeiende week achter de rug, en jij voelt je duidelijk niet goed. Dit is niet het juiste moment om hierover te praten.’

Hij liep naar de keuken. De hele week had hij strategieën moeten bedenken om iemand te beletten zijn bedrijfsgeheimen door te spelen; hij had nu echt geen behoefte aan een hysterische confrontatie met zijn minnares. Hij schonk een glas vruchtensap in voor Marley en een flink glas cognac voor zichzelf.

Glimlachend zag hij haar uitgeschopte schoenen midden in de kamer liggen. Toen zag hij haar tas, achteloos neergegoid op de bank. Normaal was ze zo makkelijk om mee te leven. Deze emotionele uitbarsting verbaasde hem dan ook. Ze hing helemaal niet aan hem, daarom hield deze relatie al zo lang stand. Relatie? Hij had net ontkend dat ze die hadden. Ze was zijn minnares.

Hij had niet zo hard moeten zijn. Het was duidelijk dat ze zich niet goed voelde; waarschijnlijk had ze behoefte aan zijn aandacht. Hij deinsde terug bij dat idee, maar zij was er ook altijd voor hem, als hij terugkwam van vermoeiende zakenreizen en ellenlange vergaderingen. Het

was niet meer dan eerlijk dat hij haar ook wat meer zou bieden dan alleen seks. Hoewel seks met haar heel hoog op zijn prioriteitenlijstje stond.

Net toen hij terug naar de slaapkamer wilde gaan om het goed te maken, viel zijn blik op een stuk papier dat uit Marleys tas stak. Frosend zette hij de glazen neer.

Afgrijzen welde op in zijn borst. Dat kon toch niet...

Hij griste de papieren uit de tas en vouwde ze open, trillend van woede. Marley, zijn Marley – was zij de verrader binnen zijn bedrijf?

Hij wilde het uit alle macht ontkennen. Hij wilde het bewijs verkreukelen en weggooien. Maar daar was het, recht voor zijn neus. De valse informatie, die hij diezelfde ochtend had neergelegd om de verrader die zijn bedrijfsgeheimen verkocht aan een concurrent te ontmaskeren, was in het bezit van Marley. Ze had er geen gras over laten groeien.

Ineens werd alles duidelijk. Zijn bouwontwerpen waren voor het eerst verdwenen rond de tijd dat Marley bij hem was ingetrokken. Ze had altijd voor hem gewerkt, en zelfs nadat hij haar had weten over te halen om te stoppen, zodat ze er altijd voor hem kon zijn, had ze natuurlijk nog vrije toegang tot zijn kantoor. Wat was hij dom geweest.

Hij dacht aan het telefoontje van Stavros, een paar uur geleden. Het had hem vaag geërgerd, en hij was van plan geweest om er met Marley over te praten; om haar de les te lezen over voorzichtigheid en veiligheid. Maar blijkbaar was hij degene die niet veilig was in haar nabijheid. Ze was naar zijn kantoor gegaan en vervolgens een paar uur lang spoorloos geweest. En nu zaten er documenten uit zijn kantoor in haar handtas.

Met de papieren in zijn vuist geklemd, beende hij de slaapkamer in. Ze zat nog altijd op het bed. Met betraande ogen keek ze naar hem op, en hij realiseerde zich hoe behendig ze hem had gemanipuleerd. 'Ik wil dat je binnen een halfuur weg bent,' zei hij toonloos.

Geschokt keek ze hem aan. Had ze het goed gehoord? 'Ik begrijp het niet,' stamelde ze.

'Je hebt een halfuur om je spullen te pakken, voordat ik de beveiliging bel om je te komen halen.'

Ze vloog overeind. Hoe kon het ineens zo fout zijn gelopen? Ze had hem nog niet eens verteld dat ze zwanger was. 'Chrysender, wat is er aan de hand? Waarom ben je zo boos? Is dat vanwege mijn reactie, toen je mij

je minnares noemde? Ik was geschokt. Ik dacht dat ik meer voor je betekende.'

'Je hebt nog achtentwintig minuten,' zei hij koel. Hij stak zijn hand op, met de verkreukelde papieren. 'Dacht je ermee weg te komen, Marley? Ik duld geen leugenaars en bedriegers in mijn buurt, en jij, lieve schat, bent allebei.'

Ze trok wit weg en stond te wankelen op haar benen. Hij maakte echter geen aanstalten haar te helpen. 'Ik weet niet waar je het over hebt. Wat zijn dat voor papieren?'

Zijn lippen krulden zich tot een minachtende grijns. 'Je hebt me bestolen. Prijs je maar gelukkig dat ik nu geen aangifte doe. Maar als ik je nog één keer zie, doe ik dat wel. Je had mijn bedrijf om zeep kunnen helpen. Maar je bent er zelf in getuind: dit zijn valse documenten, die ik neergelegd heb om de verrader te ontmaskeren.'

'Bestolen?' Haar stem sloeg over. Ze griste de papieren uit zijn hand. Door een waas zag ze de tekst, de schema's. Er was een interne e-mail, vol gevoelige informatie. Gedetailleerde bouwplannen voor een nieuwe aanbesteding in een grote wereldstad. Kopieën van bouwtekeningen. Onbegrijpelijk voor haar.

Ze hief haar gezicht op en keek hem aan. Haar wereld was zojuist met donderend geweld ingestort. 'Denk je dat ik deze documenten heb gestolen?'

'Ze zaten in jouw tas. Behandel me niet als een idioot door het nu te ontkennen. Ik wil dat je vertrekt.' Demonstratief keek hij op zijn horloge. 'Je hebt nog vijftwintig minuten.'

Haar adem stokte door de brok in haar keel. Ze kon niet helder denken, niet reageren. Als verlamd liep ze naar de deur, zonder aan haar spullen te denken. Ze wilde alleen maar weg.

Steun zoekend greep ze naar de deurklink, waarna ze zich omdraaide en hem nog eenmaal aankeek. Zijn gezicht stond onverzoenlijk, zijn ogen hard en onvermurwbaar. 'Hoe kun je geloven dat ik zoiets zou doen?' fluisterde ze, voordat ze zich omdraaide en wegliep.

Blindelings strompelde ze naar de lift, en op weg naar beneden welden de tranen op. De portier keek haar bezorgd aan en bood aan een taxi te bellen. Ze wuifde zijn aanbod weg en liep wankelend naar buiten.

Een warme avondbries streek over haar gezicht. Tranen stroomden over haar wangen, maar ze besteedde er geen aandacht aan. Ze moest Chrysanter naar haar laten luisteren. Deze nacht zou ze hem met rust laten, maar ze zou van zich laten horen. Dit was een afschuwelijk misverstand, en er moest een manier zijn om hem dat duidelijk te maken.

Ze was zo van streek, dat ze geen aandacht schonk aan de man die haar volgde. Toen ze de bocht om liep, werd ze bij haar arm gegrepen. Haar verschrikte gil werd gesmoord door een stoffen zak die over haar hoofd werd getrokken.

Ze worstelde hevig, maar binnen enkele seconden lag ze op de achterbank van een auto. Het portier sloeg dicht, ze hoorde het gemompel van lage stemmen, en vervolgens reed de auto weg.

Hoofdstuk 2

Drie maanden later

Chrysander zat peinzend in zijn stille appartement. Nu zijn bedrijf veilig was, zou hij eigenlijk tevreden moeten zijn, maar wat er allemaal was gebeurd, was bepaald niet aangenaam. Hij staaarde naar de stapel documenten die voor hem lag. Op de achtergrond was de stem van de nieuwslezer te horen.

Hij zou maar kort in New York blijven. Morgen vloog hij alweer naar Londen om samen met zijn broer Theron de opening van hun luxueuze hotel te vieren. Het hotel dat er niet geweest zou zijn als Marley haar gang had kunnen gaan. Een spottend lachje kwam over zijn lippen. Hij, de algemeen directeur van Anetakis International, was gemanipuleerd en bestolen door een vrouw. Voordat hij haar verraad had ontdekt, waren zijn broers en hij al twee ontwerpen kwijtgeraakt aan hun grootste concurrent. Eigenlijk had hij aangifte moeten doen, maar daar was hij te geschokt, en ja, te zwak voor geweest.

Haar spullen lagen zelfs nog in het appartement. Hij had verwacht dat ze terug zou komen om ze op te halen. Deels had hij dat ook gehoopt, om haar te kunnen vragen waarom ze het had gedaan. Zodra hij terug was, zou hij die spullen opruimen. Het werd tijd om haar volledig uit zijn gedachten te bannen.

Toen hij, diep in gedachten, haar naam hoorde noemen, besteedde hij er eerst geen aandacht aan, maar toen hij de naam Marley Jameson opnieuw hoorde, richtte hij zijn aandacht op de televisie.

Op de stoep voor een plaatselijk ziekenhuis stond een verslaggever. Het duurde even voordat het gonzen in Chrysanders oren was opgehouden en hij kon horen wat er gezegd werd. Inmiddels keek hij naar eerder opgenomen beelden van een vrouw die op een brancard uit een vervallen huis werd gedragen. Hij leunde voorover, zijn mond viel open van ongelof. Het was Marley.

Hij vloog overeind en zette het geluid harder. Door zijn verbijstering

drong niet alles wat er werd gezegd tot hem door, maar hij begreep genoeg.

Marley was het slachtoffer van een ontvoering geworden, en ze was net bevrijd. De details over de dader en de reden waren nog niet duidelijk, maar ze had een hele tijd gevangengezeten. Gespannen wachtte Chrysander af of zijn naam zou worden genoemd, maar waarom zou dat gebeuren? Hun relatie was een goed bewaard geheim geweest, dat was noodzakelijk in zijn wereld. Na haar verraad was hij extra opgelucht geweest dat hij altijd zo voorzichtig was geweest. Ze had hem voor gek gezet, en alleen het feit dat niemand anders dat wist, had hem enigszins kunnen troosten.

De camera zoomde in op haar bleke, angstige gezicht, en hij voelde een scheut van pijn. Ze zag er net zo uit als op die bewuste avond, toen hij haar had geconfronteerd met haar bedrog: bleek, geschokt en kwetsbaar.

De volgende woorden van de verslaggever verlamden hem echter totaal. Een huivering trok door zijn lichaam. Volgens de journalist waren moeder en kind allebei stabiel; haar gevangenschap had geen nadelige gevolgen gehad voor de zwangerschap, die waarschijnlijk vier of vijf maanden gevorderd was. Verder waren er geen details. Er was nog niemand opgepakt; haar ontvoerders waren ontsnapt.

'Theos mou,' mompelde Chrysander, toen de woorden van de reporter langzaam tot hem doordrongen.

Hij graaide zijn mobieltje van tafel. Eenmaal bij de uitgang van het goed bewaakte appartementencomplex zag hij zijn chauffeur al aankomen. In de auto klapte hij zijn telefoon open en belde het ziekenhuis waar Marley naartoe was gebracht.

‘Haar fysieke toestand is redelijk,’ verklaarde de arts. ‘Maar ik maak me zorgen over haar psychische gesteldheid.’

Ongeduldig wachtte Chrysander tot de arts zijn verslag had beëindigd. Hij was het ziekenhuis binnen gestormd en had, eenmaal op de afdeling waar Marley lag, antwoorden geëist. Slechts door te verklaren dat hij haar verloofde was, had hij de informatie gekregen. Vervolgens had hij haar direct naar een eenpersoonskamer laten overbrengen en geëist

dat er een specialist werd geroepen. Nu moest hij alleen de arts nog aanhoren, voordat hij eindelijk naar haar toe kon.

‘Ze hebben haar dus niets aangedaan,’ zei Chrysender.

‘Dat heb ik niet gezegd,’ protesteerde de dokter. ‘Ik zei alleen dat haar fysieke toestand niet ernstig is.’

‘Vertelt u me dan gewoon wat ik moet weten.’

Even keek de dokter hem aan, alvorens het klembord op zijn bureau te leggen. ‘Miss Jameson heeft een ernstig trauma opgelopen. Ik kan u niet precies zeggen hoe ernstig, want ze kan zich niets herinneren van haar gevangenschap.’

‘Wát zegt u?’ Chrysender staaarde de arts ongelovig aan.

‘Ze herinnert zich zelfs niets van de tijd daarvoor. Ze weet haar naam, maar niet veel meer, ben ik bang. Zelfs haar zwangerschap was een complete schok voor haar.’

Chrysender haalde een hand door zijn haar en vloekte in drie talen. ‘Kan ze zich niets meer herinneren?’

De dokter schudde zijn hoofd. ‘Ik ben bang van niet. Op dit moment is ze enorm kwetsbaar, dus mag u haar op geen enkele manier van streek maken. Haar zwangerschap duurt nog vier maanden, en ze moet deze vreselijke ervaring te boven komen.’

Chrysender werd ongeduldig. ‘Natuurlijk zal ik haar niet van streek maken. Ik vind het alleen moeilijk te geloven dat ze zich niets herinnert.’

‘Ze heeft duidelijk een zeer traumatische ervaring achter de rug,’ zei de arts hoofdschuddend. ‘Waarschijnlijk is het een beschermingsmechanisme van de hersenen: ze sluiten zich af, totdat ze beter in staat is om alles te verwerken.’

‘Hebben ze haar...’ Chrysender kon de vraag bijna niet uitspreken, maar hij moest het weten. ‘Hebben ze haar mishandeld?’

De arts keek hem vriendelijk aan. ‘Daar heb ik geen enkel fysiek bewijs voor gevonden. Maar we zullen het pas zeker weten als ze het ons kan vertellen. En we moeten geduld hebben, want als we te veel aandringen, kan dat ernstige gevolgen hebben.’

Chrysender vloekte zacht. ‘Ik begrijp het. Kan ik haar nu zien?’

De arts aarzelde. ‘U mag naar haar toe. Maar ik wil u waarschuwen om niets te zeggen over de ontvoering.’

Fronsend keek Chrysander de arts aan. ‘Moet ik tegen haar liegen?’

‘Ik wil niet dat u haar van streek maakt. U kunt haar over haar leven vertellen. Hoe u elkaar hebt ontmoet, de alledaagse dingen. Maar zowel de psychiater als ikzelf vinden dat u moet zwijgen over haar ontvoering. We weten zo weinig, dat de informatie daarover niet betrouwbaar is. Ze moet rustig blijven.’

Chrysander knikte onwillig. De arts had gelijk, en hij zou haar niet dwingen, als dat gevaarlijk kon zijn voor haar en de baby, ook al moest en zou hij weten wat er was gebeurd.

Met de autoriteiten zou hij later praten, eerst wilde hij Marley zien.

De arts knikte. ‘Ik zal een verpleegkundige halen om u naar haar toe te brengen.’

Mopperend opende Marley haar ogen. Ze wilde helemaal niet bij bewustzijn komen. De donkere deken van vergetelheid was juist wat ze wilde.

Er was niets om voor wakker te worden. Haar hele leven was een donker zwart gat. Het enige wat ze wist, was haar naam: Marley.

Ze zocht in haar geest naar meer informatie. Elke keer als ze wakker werd, gonsde haar hoofd van de vragen. Haar verleden was als een uitgestrekt dor landschap waarin de antwoorden verdwenen, elke keer als ze die bijna kon grijpen.

Ze draaide haar hoofd om, vastbesloten om weer weg te zakken in de leegte, toen haar hand werd vastgegrepen. Een rilling van angst trok langs haar ruggengraat, voordat ze beseftte dat ze veilig in het ziekenhuis lag. Toch trok ze met ingehouden adem haar hand los.

‘Je moet nog even wakker blijven, *pedhaki mou*.’

De mannenstem verwarmde haar, en voorzichtig draaide ze haar hoofd naar de vreemdeling. Was hij dat eigenlijk wel? Of was hij iemand die ze kende? Kon hij de vader zijn van het kind dat ze droeg?

Haar hand gleed als vanzelf naar haar bolle buik, en ze vestigde haar blik op de man.

Hij was een indrukwekkende verschijning: lang, elegant en intimiderend, zoals hij haar aankeek met zijn amberkleurige ogen. Hij was zo te zien geen Amerikaan.

Ze moest bijna lachen om die absurde gedachte. Ze zou hem moeten

vragen wie hij was en wat hij hier deed, maar het enige wat in haar opkwam, was dat hij geen Amerikaan was.

‘Het gaat goed met onze baby,’ zei hij. Zijn blik gleed omlaag naar haar hand, die beschermend over haar buik lag.

Ze verstijfde bij die vaststelling. Zou ze hem niet moeten herkennen? Wanhopig pijnigde ze haar hersenen, maar ze vond niets dan angst en onzekerheid. ‘Wie ben je?’ bracht ze fluisterend uit.

Er flitste iets in zijn goudbruine ogen, maar zijn blik bleef neutraal. Had ze hem gekwetst door hem niet te herkennen? Ze probeerde zich voor te stellen hoe zij zich zou voelen, als de vader van haar kind haar plotseling niet meer zou herkennen.

Hij pakte een stoel en ging naast haar bed zitten. Opnieuw pakte hij haar hand, en deze keer trok ze hem niet terug.

‘Ik ben Chrysander Anetakis, je verloofde.’

Sprak hij de waarheid? Onderzoekend keek ze hem aan, maar ze zag geen enkele emotie op zijn gezicht.

‘Het spijt me,’ zei ze schor. ‘Ik kan me niet herinneren...’

‘Ik weet het. De dokter heeft het me verteld. Het doet er niet toe. Het belangrijkste is dat je goed uitrust en beter wordt, zodat ik je mee naar huis kan nemen.’

Nerveus likte ze langs haar lippen. De paniek begon toe te slaan. ‘Naar huis?’

Hij knikte. ‘Ja, naar huis.’

‘Waar is dat?’ Wat vreselijk om die vraag te moeten stellen, en om dit gesprek te voeren met een vreemde. Maar blijkbaar was hij geen vreemde. Hij was iemand met wie ze een intieme relatie had. Iemand op wie ze kennelijk verliefd was. Ze waren verloofd, en zij was in verwachting van zijn kind. Zou ze daar niet iets bij moeten voelen?

‘Je probeert te veel, *pedhaki mou*,’ zei hij zacht. ‘De inspanning staat op je gezicht te lezen. Volgens de dokter komt het allemaal wel weer terug.’

Ze greep zijn hand en keek neer op hun verstrengelde vingers. ‘Zou het? En als dat niet gebeurt?’ Een verlamdende angst belette haar bijna adem te halen.

Chrysander streelde haar wang. ‘Rustig, Marley. Stress is niet goed voor jou en de baby.’

Het was alsof hij de naam van een vreemde uitsprak, ook al wist ze dat het haar eigen naam was. Diep in haar hart had ze echter getwijfeld of ze wel echt zo heette, en of haar naam niet met al het andere in vergetelheid was geraakt. ‘Kun je me iets over mezelf vertellen?’ Ze smeekte bijna, en tranen welden op in haar ogen.

‘Binnenkort hebben we alle tijd om te praten,’ troostte Chrysander. ‘Nu moet je rusten. Ik zal alle voorbereidingen treffen om je mee naar huis te nemen.’

Opnieuw had hij het over naar huis gaan, en ze besepte dat hij haar nog altijd niet had verteld waar dat was. ‘Waar is thuis?’ drong ze aan.

Even kneep hij zijn lippen op elkaar, maar toen ontspande hij zich. ‘We hebben altijd in de stad gewoond. Ik ben vaak op zakenreis, maar we wonen samen in een appartement. Maar zodra je sterk genoeg bent om te reizen, neem ik je mee naar mijn eiland.’

Ze fronste haar wenkbrouwen. Zijn woorden klonken zo... onpersoonlijk. Er klonk geen emotie, geen vreugde in door. Hij somde alleen een reeks feiten op.

Alsof hij voelde dat ze nog meer wilde vragen, leunde hij voorover en drukte zijn lippen op haar voorhoofd. ‘Rust maar lekker uit, *pedhaki mou*. Ik ga alles regelen. Over een paar dagen mag je naar huis.’

Ze sloot haar ogen en knikte. Even later hoorde ze hem weggaan. Toen de deur dicht was, opende ze haar ogen. Hete tranen liepen over haar wangen.

Ze zou blij moeten zijn dat ze niet alleen was, maar de aanwezigheid van Chrysander Anetakis had haar niet gerustgesteld. Sterker nog, haar onzekerheid was juist toegenomen, zonder dat ze wist waarom.

Met het laken om zich heen geklemd, sloot ze haar ogen, zich gewillig overgevend aan de vergetelheid van de slaap.

Toen ze wakker werd, stond er een verpleegkundige naast het bed om haar bloeddruk op te meten.

‘Mooi zo, je bent wakker,’ zei de verpleegster. ‘Ik heb een blad met eten voor je. Heb je trek?’

Marley schudde haar hoofd, misselijk bij de gedachte aan eten.

‘Laat het blad maar staan. Ik zorg wel dat ze eet.’

Verrast keek Marley op. Chrysander doemde op achter de verpleegkundige, met een vastberaden uitdrukking op zijn gezicht.

‘Wat heb jij een geluk, met zo’n toegewijde verloofde,’ zei de verpleegster voordat ze de kamer verliet.

‘Ja, zeker,’ mompelde Marley, die bijna in tranen uitbarstte.

Chrysender ging naast haar zitten en zette het dienblad voor haar neus. ‘Je moet wat eten.’

‘Ik heb geen trek.’ Nerveus keek ze hem aan.

‘Voel je je niet op je gemak bij mij?’ vroeg hij.

‘Ik...’ Ze was niet in staat het te ontkennen. Hoe moest ze hem vertellen dat ze hem bedreigend vond? Hij was blijkbaar de man van wie ze hield, met wie ze de liefde had bedreven. De gedachte alleen al deed haar wangen kleuren.

‘Waar denk je aan?’ Afwezig streelde hij haar hand.

Ze wendde haar hoofd af, om te ontsnappen aan die onderzoekende blik. ‘Niets.’

‘Je bent bang. Dat is begrijpelijk.’

Nu keek ze hem weer aan. ‘Maakt het je niet boos dat ik bang voor je ben? Want eerlijk gezegd, ben ik doodsbang: ik heb totaal geen herinnering aan jou of aan de rest van mijn leven. Ik ben zwanger van jouw kind, maar ik kan me niet eens herinneren hoe dat gebeurd is.’ Haar vingers klauwden in het laken.

Zijn mond stond nu grimmig. Was hij inderdaad boos en hield hij alleen de schijn op om haar niet overstuur te maken?

‘Je zegt het precies: je kunt je mij niet herinneren, dus ik ben een vreemde voor je. Ik zal je... vertrouwen moeten winnen.’ Zijn toon klonk misprijzend, maar zijn gezicht stond kalm.

‘Chrysender...’ Ze proefde de naam op haar tong. Het klonk niet vreemd, maar tot haar grote frustratie bracht het ook geen herinnering boven. Haar geest bleef leeg.

‘Ja, *pedhaki mou?*’

Hij wachtte blijkbaar tot ze verderging. ‘Wat is er met me gebeurd?’ vroeg ze uiteindelijk. ‘Waarom ben ik mijn geheugen kwijt?’

Opnieuw pakte hij haar hand. Het gebaar troostte haar enigszins. ‘Je moet niets overhaasten; daar was de dokter heel duidelijk over. Neem de tijd, voor jezelf en voor de baby.’

Ze zuchtte; hij zou niet toegeven.

‘Rust wat uit.’ Hij stond op en streek met zijn lippen over haar voorhoofd. ‘Binnenkort mag je hier weg.’

Marley wilde dat die woorden haar geruststelden. Ze brachten echter alleen maar angst en verwarring teweeg. Het zweet stond op haar voorhoofd, en ze werd misselijk.

Chrysander wierp een onderzoekende blik op haar, en zonder nog iets te zeggen, belde hij om de verpleegkundige.

Even later kwam er een verpleegster de kamer in. Ze wierp een meelevende blik op Marley en legde een koele hand op haar voorhoofd. Met de andere hand diende ze een injectie toe. ‘Wees maar niet bang,’ zei ze troostend. ‘Je bent nu veilig.’

Maar haar woorden brachten geen verlichting. Hoe zou dat ook kunnen? Binnenkort zou ze in een haar onbekende wereld terechtkomen, samen met een vreemde man.

Chrysander stond naast het bed en keek op haar neer. Zijn hand lag beschermend over de hare.

De medicatie verdoofde haar, en ze voelde zich wegzakken. Als laatste hoorde ze hem zeggen: ‘Slaap lekker, *pedhaki mou*. Ik waak over je.’

Gek genoeg vond ze troost in die belofte.

Chrysander keek naar de slapende Marley. Zijn gespannen frons bezorgde hem hoofdpijn.

Haar borst rees en daalde bij het ademen, en zelfs in haar slaap was haar gezicht gespannen.

Voorzichtig probeerde hij haar voorhoofd glad te strijken. Wat was ze mooi, zelfs nu ze zo verzwakt was. Haar donkere krullen lagen uitgespreid over het kussen. Haar haren waren langer, nu. Langer dan toen die krullen rond haar gezicht dansten als ze lachte.

Hoewel haar blauwe ogen bang en dof hadden gestaan, herinnerde hij zich hoe betoverend ze konden stralen, als ze gelukkig was.

Vloekend keerde hij zich af van het bed. Alles was bedrog geweest; blijkbaar was hij helemaal niet in staat geweest haar gelukkig te maken. Al die tijd dat ze samen waren geweest, had ze hem bedrogen en bestolen.

Hoewel hij haar als zijn minnares had beschouwd, had ze meer voor hem betekend dan zijn andere vrouwen. Wat zij samen hadden, was niet